

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 34 (39) • 10 octombrie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să căutăm a-l mulțumi pe aproapele

Să fim cu toții cu multă băgare de seamă la cuvintele Mântuitorului: „Privegheați și vă rugați, că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”. În viața noastră să căutăm a săvârși faptele cele bune, să căutăm a-l mulțumi pe aproapele și a-i plini lipsurile. Pentru că așa vom urma calea lui Hristos.

Duminica a 20-a după Rusalii

Dumnezeu dă viață sufletului prin cuvântul Său, și prin suflet trupului

Sfântul Nicolae Velimirovici

Mulți și-au dat singuri numele de „Salvatori al omenirii”, dar cine dintre aceștia ar fi putut măcar să viseze că ar putea scăpa omenirea de moarte? Mulți învingători au fost, în istorie, dar câți dintre ei au biruit moartea? Mulți regi de pe pământ și-au numărat cu milioanele supușii, dar între ei cine și-a numărat drept supuși ai săi și viii, și morții?

Nimeni înafară de Unul singur, Domnul nostru Iisus Hristos, cu care nimeni nu se poate asemăna. El nu este numai Omul Nou, ci este Lumea Nouă și Ziditorul ei. El a arat câmpia celor vii și câmpia celor morți și în amândouă a semănat sămânța vieții. Morții sunt pentru El ca și cei vii, viii ca și cei morți. Moartea nu este o opreliște pentru împărăția Sa. A călcat-o în picioare și a deschis împărăția înapoi în timp de la Adam și Eva și înainte peste veacuri până la ultimul om ce va fi trăitor pe pământ. El S-a uitat și a văzut că viața nu se sfârșește odată cu moartea trupului, dar îi poate ajunge pe unii mai înainte de moartea trupezască. Pe mulți îi vede vii în mormânt, și pe mulți morți în trupuri vii. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă” (Matei 10, 28), a spus El apostolilor. Moartea trupului nu aduce, așadar, cu sine moartea sufletului; moartea sufletului o pri-

cinuiește numai păcatul de moarte săvârșit fie înainte de moartea trupezască, fie în ceasul ei, fără ca între moartea trupului și a sufletului să fie vreo legătură.

A străbătut cu vederea Sa timpul cum străbate fulgerul norii și a văzut stându-l înainte suflete, suflete ale celor care au murit de mult și suflete care se vor naște. Prorocului Iezechiel i s-a arătat în vedenie o vale plină de oase moarte, și nu a știut, până ce Domnul nu i-a dezvăluit, dacă oasele acestea pot fi aduse sau nu la viață. „Fiul omului, vor învia oasele acestea?” L-a întrebat Domnul. „Iar eu am zis: Dumnezeule, numai Tu știi aceasta” (Iezechiel 37, 3). Hristos nu s-a uitat la oasele acestea moarte, ci la duhurile vii din ele. Trupul și oasele sunt doar veșmânt și armură pentru suflet. Veșmântul îmbătrânește și se zdrențuiește ca o haină roasă de purtare, dar Dumnezeu îl va înnoi și va îmbrăca iarăși în el sufletul dus odată.

Hristos a venit ca să alunge frica cea veche din oameni, dar și ca să aducă o frică nouă: frica de păcat. Frica veche era frica de moartea trupului; frica nouă va să fie frica de moartea sufletului, frica pe care Hristos a ascuțit-o și a întărit-o. Frica de moartea trupului îl face pe om să cheme în ajutor lumea. De frica de moarte, omul se proțăpește în lume, se agață de lume,

se întinde în lume, doar doar să-și lungească permisul de rezidență întrinsa, doar doar șederea să-i fie cât mai lungă și cât mai dulce. „Nebune!” i-a spus însă Domnul bogatului sărac sufletește, „În această noapte vor cere de la tine sufletul tău; și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?” (Luca 12, 20). A spus Domnul că omul care se teme pentru trup dar n-are grijă de suflet este nebun. Și a mai spus încă: „Viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale” (Luca 12,15). Dar în ce stă? În Dumnezeu stă, care dă viață sufletului prin cuvântul Său, și prin suflet trupului.

Prin cuvântul Său, Mântuitorul a înviat și învie sufletele păcătoase, suflete care au murit mai înainte de moartea trupezască. Și a făgăduit să învie și trupurile celor care au murit. Prin iertarea păcatelor, prin învățătura Sa și prin preacuratul Său Trup și Sânge a înviat morții și îi învie și astăzi. Iar că, la sfârșitul veacurilor, va învia morții, a arătat nu numai prin cuvinte ci și prin fapte, înviind pe unii din moarte încă în vremea vieții Sale pământești și înviind El însuși. „Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia” (Ioan 5, 25). Mulți din cei morți au auzit glasul Fiului lui Dumnezeu și s-au sculat la viață. Unul din ei ni se înfățișează în Evanghelia de astăzi.

Cuvânt de folos

Voi sunteți prietenii Mei...

Părintele Porfirie Kavsokalivitul (1906-1991)

De ce acest titlu? Deoarece suntem prea orbi sufletește încât să ne observăm Prietenul adevărat. Câți dintre noi am fost răniți sau dezamăgiți de prieteni până acum? Din opiniile adunate, foarte mulți. Aș vrea să vă vorbesc în câteva rânduri... despre un altfel de prieten. El niciodată nu m-a trădat, niciodată nu mi-a întors spatele. Niciodată nu s-a supărat pe mine și nici nu m-a dezamăgit vreodată. Nu este numai prietenul meu, ci și al vostru. De fapt... este prietenul celui care-L caută cu adevărat. (Georgiana, www.ortodoxiatinerilor.ro)

Jată ce ne spune Părintele Porfirie:

„Pe Hristos să-l privim ca pe prietenul nostru. Este prietenul nostru. O adevărește El însuși când zice: Voi sunteți prietenii Mei... (Ioan 15, 14). Ca la un prieten să ne uităm și să ne apropiem de El. Cădem? Păcătuim? Să alergăm la El cu iubire și încredere; nu cu teamă că o să ne pedepsească, ci cu îndrăzneala pe care ne-o va da simțirea de prieten. Să-I spunem: «Doamne, am făcut-o, am căzut, iartă-mă!». Dar în același timp să simțim că ne iubește, că ne primește cu gingășie, cu iubire, și ne iartă. Să nu ne despartă păcatul de Hristos. Când credem că ne iubește și îl iubim, atunci nu ne simțim străini și despărțiți de El nici când păcătuim. Ne-am încredințat de iubirea Lui și, oricum ne-am purta, știm că ne iubește.

Dacă îl iubim cu adevărat pe Hristos, nu există teama de a pierde cinstirea pe care I-o dăm. Pe aceasta se sprijină cuvântul Apostolului Pavel: Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea... Căci sunt încredințat că nici moartea,

nici viața...nici înălțimea, nici adâncul...nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru (Romani 8,35 și 38-39). Este o legătură înaltă, unică, legătura sufletului cu Dumnezeu, pe care nu o desface nimic și nici nu o înfricoșează, nici nu o clintește nimic.

Firește, Evanghelia spune în cuvinte simbolice despre cel nedrept că se va afla acolo unde este plângerea și scrâșnirea dinților, căci departe de Dumnezeu așa este. Și dintre părinții trezvitori ai Bisericii, mulți vorbesc despre frica morții și despre iad. Spun: «Să ai neconținut pomenirea morții». Aceste cuvinte, dacă le cercetăm adânc, nasc frica de iad. Omul, străduindu-se să fugă de păcat, cugetă la acestea, așa încât sufletul său să fie stăpânit de frica de moarte, de iad și de diavol.

Toate au însemnătatea, timpul și locul lor. Înțelesul fricii este bun pentru primele trepte. Este bun pentru începători, pentru cei în care trăiește omul cel vechi. Începătorul, care încă nu s-a subțiat, se înfrânează de la rău prin frică. Și frica este trebuincioasă,

”

Hristos iubește
pe fiecare om cu
aceeași dragoste
cu care iubește
întreaga lume.

SF. IOAN GURĂ DE AUR

de vreme ce suntem oameni materialnici și ticăloșiți. Dar aceasta este o altă măsură, o treaptă joasă a legăturii cu cele dumnezeiești. Mergem ca la schimb, spre a câștiga raiul sau a scăpa de iad. Asta, dacă o cercetăm bine, arată un oarecare interes personal, către un anumit avantaj. Mie nu-mi place felul acesta. Atunci când omul înaintează și intră în iubirea lui Dumnezeu, la ce-i mai trebuie frica? Tot ceea ce face, face din iubire, iar aceasta are o valoare cu mult mai mare. A deveni cineva bun din frică de Dumnezeu și nu din iubire nu are atâta valoare.

Pe măsură ce înaintăm, ne dă și Evanghelia să înțelegem că Hristos este bucuria, adevărul, că Hristos este Raiul. Precum spune Evanghelistul Ioan: În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire (1 Ioan 4,18). Străduindu-ne prin frică, încet-încet intrăm în iubirea lui Dumnezeu. Se duce atunci tot iadul, se duce frica, se duce moartea. Ne îngrijim numai de iubirea lui Dumnezeu. Facem totul pentru această iubire. Tot ceea ce face mirele pentru mireasă.

Dacă vrem aceasta și-L urmăm, vedem că această viață cu Hristos este bucurie, fie și în mijlocul greutăților. Precum spune Apostolul Pavel: Mă bucur în pătimirile mele. Aceasta este religia noastră, acolo trebuie să ajungem. Nu sunt atât rânduielele, cât faptul de a trăi cu Hristos. Când izbândești asta, ce altceva vrei? Ai câștigat totul. Îl trăiești pe Hristos, iar Hristos trăiește în lăuntrul tău. Pe urmă toate sunt mai ușoare - ascultarea, smerenia, pacea...”